

Asia C-231/21

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

12.4.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Verwaltungsgerichtshof (ylin hallintotuomioistuin, Itävalta)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

25.3.2021

Revision-menettelyn valittaja:

IA

Vastapuolena oleva viranomainen:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Pääasian kohde

Siirrolle asetetun määräajan päätyminen tai jatkaminen asetuksen (EU) N:o 604/2013 29 artiklan mukaisesti, kun asianomainen henkilö on psyykkisen sairauden vuoksi vastoin tahtoaan tai tahdostaan riippumatta hoidettavana sairaalan psykiatrisella osastolla

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeusperusta

Unionin oikeuden ja erityisesti asetuksen (EU) N:o 604/2013 tulkinta, SEUT 267 artikla

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Tarkoitetaanko kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 (uudelleenlaadittu), (EUVL 2013, L 180, s. 31), 29 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä mainitulla vangitsemisella myös sellaista tilannetta, jossa henkilö on tuomioistuimen lailliseksi toteamin tavoin määrätty vastoin tahtoaan tai tahdostaan riippumatta hoidettavaksi sairaalan psykiatrisella osastolla (käsiteltävässä asiassa siksi, että asianomaisen henkilön psyykkinen sairaus vaarantaa hänen oman turvallisuutensa tai muiden turvallisuuden)?

2. Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

- a) Voidaanko – asianomaista henkilöä sitovasti – edellä mainitun asetuksen 29 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädettyä määräaikaa jatkaa joka tapauksessa yhteen vuoteen tilanteessa, jossa pyynnön esittänyt jäsenvaltio on vanginnut asianomaisen?
- b) Jos vastaus on kieltävä, kuinka pitkäksi ajaksi määräajan jatkaminen on sallittu; onko se sallittu esimerkiksi vain siksi ajaksi,
 - aa) jonka vangitseminen tosiasiallisesti kesti, vai
 - bb) jonka vangitseminen todennäköisesti kokonaisuudessaan kestää, arvioituna sinä ajankohtana, jolloin asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä 2.9.2003 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1560/2003 (EUVL 2003, L 222, s. 3), sellaisena kuin se on muutettua 30.1.2004 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 118/2014 (EUVL 2014, L 39, s. 1), 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ilmoitus vastuussa olevalle jäsenvaltiolle toimitetaan,

johon tarvittaessa lisätään kulloinkin kohtuullinen määräaika siirron uudelleen järjestämiseksi?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 604/2013 (uudelleenlaadittu), (EUVL 2013, L 180, s. 31, jäljempänä Dublin III -asetus), erityisesti 29 artiklan 2 kohta

Asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä 2.9.2003 annettu komission asetus (EY) N:o 1560/2003 (EUVL 2003, L 222, s. 3), sellaisena kuin se on muutettuna 30.1.2014 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 118/2014 (EUVL 2014, L 39, s. 1), erityisesti 9 artikla

Euroopan unionin perusoikeuskirja, erityisesti 6, 52 ja 53 artikla

Kansainvälisen oikeuden säännökset, joihin on viitattu

Euroopan ihmisoikeussopimus (jäljempänä ihmisoikeussopimus), erityisesti 5 artiklan 1 kappaleen e alakohta.

Kansalliset säännökset, joihin viitataan

Vuoden 2005 turvapaikkalaki (Asylgesetz 2005, jäljempänä AsylG 2005), erityisesti 5 §:

Toisen valtion toimivalta

5 § 1. Kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jota ei ole tehty 4 §:n tai 4a §:n mukaisesti, on jätettävä tutkimatta, jos toinen valtio on sopimuksen tai Dublin-asetuksen nojalla vastuussa turvapaikkahakemuksen tai kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä. Tutkimatta jättämistä koskevassa päätöksessä on myös todettava, mikä valtio on vastuussa hakemuksen käsittelystä. Hakemusta ei saa jättää tutkimatta, jos BFA-VG:n [BFA-Verfahrensgesetz, laki asian käsittelystä liittovaltion ulkomaalais- ja turvapaikkavirastossa] 9 §:n 2 momentin nojalla suoritetussa tarkastuksessa todetaan, että tutkimatta jättämiseen liittyvä maastapoistamismääräys johtaisi Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan rikkomiseen.

2. Edellä 1 momentin mukaisesti on meneteltävä myös, jos toinen valtio on sopimuksen tai Dublin-asetuksen perusteella toimivaltainen tutkimaan, mikä valtio on vastuussa turvapaikkahakemuksen tai kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

Vuoden 2005 laki ulkomaalaisvalvonnasta (Fremdenpolizeigesetz 2005, jäljempänä FPG), 46 ja 61 §

Liittovaltion laki psykiatrisesta sairaalahoidosta (Unterbringungsgesetz, jäljempänä UbG), 3 ja 8 §, 10 §:n 1 momentti, 11, 17, 18 §, 20 §:n 1 momentti, 26 §:n 1 ja 2 momentti, 30 §:n 1 momentti

Lyhyt kuvaus tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Revision-valittaja, joka on Marokon kansalainen, matkusti vuoden 2016 lokakuussa Libyasta Italiaan, jossa häneltä kerättiin henkilö- ja biometriset tiedot 27.10.2016. Tämän jälkeen hän matkusti Itävaltaan ja jätti siellä 20.2.2017 kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen. Se johti Dublin III -asetuksen mukaiseen kuulemismenettelyyn ja Italian viranomaisille 1.3.2017 toimitettuun vastaanottopyyntöön mainitun asetuksen 13 artiklan 1 kohdan perusteella. Tähän pyyntöön ei vastattu. Näin ollen Italian viranomaisille ilmoitettiin 30.5.2017, että

Dublin III -asetuksen 22 artiklan 7 kohdan nojalla Revision-valittajan vastaanottamiseen on suostuttu ja että siirrolle asetettu määräaika on alkanut kulua 2.5.2017.

- 2 Tämän jälkeen Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Itävallan liittovaltion ulkomaalais- ja turvapaikkavirasto, jäljempänä BFA) jätti 12.8.2017 antamallaan päätöksellä tutkimatta Revision-valittajan kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen AsylG:n 2005:n 5 §:n 1 momentin nojalla. BFA totesi, että Dublin III -asetuksen 13 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 22 artiklan 7 kohdan kanssa, mukaan Italia on vastuussa hakemuksen käsittelystä, sekä määräsi FPG:n 61 §:n 1 momentin 1 kohdan nojalla Revision-valittajan poistettavaksi maasta (Italiaan) ja totesi, että Revision-valittajan poistaminen kyseiseen maahan on sallittua FPG:n 61 §:n 2 momentin mukaan.
- 3 Revision-valittajan Italiaan siirto, joka oli tarkoitus toteuttaa jo 23.10.2017, epäonnistui, koska hän oli tuolloin hoidettavana Wienissä sijaitsevan sairaalan psykiatrisella osastolla, ja tämä UbG:n mukainen sairaalahoito oli todettu lailliseksi Bezirksgerichtin (Wienin piirioikeus, Itävalta) 6.10.2017 antamalla määräyksellä ensin väliaikaisesti ja Bezirksgerichtin 17.10.2017 antamalla määräyksellä 17.11.2017 saakka. Näin ollen Italian viranomaisille ilmoitettiin 25.10.2017, että siirrolle asetettua määräaika jatketaan Revision-valittajan säilöönnoton vuoksi kahteentoista kuukauteen Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
- 4 Revision-valittajan sairaalahoito, jonka tuomioistuin oli todennut lailliseksi, päätettiin ennaikaisesti 4.11.2017, ja hän pääsi pois sairaalahoidosta kaksi päivää myöhemmin.
- 5 Hänet poistettiin maasta 6.12.2017 Itävallasta Italiaan. Hän teki siirrosta määräajassa valituksen, koska se oli toteutettu huolimatta siitä, että siirrolle asetettu kuuden kuukauden määräaika, josta säädetään Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, oli kulunut umpeen 2.11.2017.
- 6 Bundesverwaltungsgericht (liittovaltion ylin hallintotuomioistuin, Itävalta) hylkäsi valituksen perusteettomana 14.2.2020 antamallaan tuomiolla, joka on riitautettu ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa.
- 7 Bundesverwaltungsgericht katsoi oikeudellisessa arvioinnissaan, että BFA:n 12.8.2017 antama päätös, jolla Revision-valittaja määrättiin poistettavaksi maasta, oli täytäntöönpanokelpoinen ja että se myös voitiin panna täytäntöön. Maastapoistamismääräyksen voimassaolo ei ollut myöskään päätynyt ennen 6.12.2017 toteutettua siirtoa.
- 8 Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetty kuuden kuukauden määräaika Revision-valittajan siirtämiseksi Italiaan oli tosin kulunut umpeen 2.11.2017. Itävalta oli kuitenkin jo ennen sitä ilmoittanut Italialle, että siirrolle asetettua määräaika jatketaan Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan nojalla Revision-valittajan säilöönnoton vuoksi. Revision-valittaja ei tosin

ollut tutkintavankeudessa eikä suorittamassa vankeusrangaistusta. Hän oli kuitenkin 20.9.– 6.10.2017 vapaaehtoisessa psykiatrisessa osastohoidossa. Hän oli 6.10.–17.10.2017 sekä kyseisestä ajankohdasta lähtien (ainoastaan ennenaikaisen sairaalasta päästämisen vuoksi) 4.11.2017 saakka Wienin Bezirksgerichtin antamien määräysten perusteella hoidettavana sairaalan psykiatrisella osastolla. Hän oli jälleen vapaaehtoisessa sairaalahoidossa 4.–6.11.2017.

- 9 Sinä aikana, jona Revision-valittaja oli vastoin tahtoaan tuomioistuimen määräyksestä psykiatrisella osastolla, hänet oli tuomioistuimen määräyksellä otettu säilöön. Säilöönoton edellytyksenä ei nimittäin ole, että se pannaan täytäntöön vankilassa tai että sen perusteena on tuomioistuimen suorittama syyksilukeminen. Se, että käsiteltävässä asiassa on kyse vapaudenriiston käsittävistä toimenpiteistä, voidaan johtaa myös perusoikeuskirjan 6, 52 ja 53 artiklasta sekä ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen e alakohdasta, josta ilmenee erityisesti, että esimerkiksi mielisairaus voi olla laillinen säilöönoton peruste. Lisäksi UbG:n 3 §:ssä edellytetään kumulatiivisesti, että potilaan sairauten liittyy oman hengen tai terveyden tai muiden hengen tai terveyden vaarantaminen vakavalla ja olennaisella tavalla. Käsiteltävässä tapauksessa Revision-valittaja määrättiin sairaalahoitoon hänen oman turvallisuutensa ja muiden turvallisuuden vaarantamisen vuoksi.
- 10 Ratkaisevaa Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdassa siirrolle asetetun määräajan jatkamisen kannalta on se, että siirron toteuttava valtio oli estynyt siirtämästä Revision-valittajaa hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon joko sen vuoksi, että asianomainen henkilö oli paennut viranomaisia tai – kuten käsiteltävässä asiassa – hän oli hallintoviranomaisten ulottumattomissa oikeuslaitoksen toimenpiteiden vuoksi.
- 11 Italialle ilmoitettiin siis perustellusti, että Revision-valittaja oli otettu säilöön. Siirrolle asetettua määräaika jatkettiin tämän seurauksena kahteentoista kuukauteen eli 2.5.2018 saakka. Näin ollen siirrolle asetettu määräaika ei ollut vielä päättynyt maastapoistamisen ajankohtana. Myös muut laillisen maastapoistamisen edellytykset olivat täyttyneet.

Lyhyt esitys ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 12 Nyt käsiteltävässä asiassa on ratkaistava, oliko Revision-valittajan maastapoistaminen (siirto) Italiaan 6.12.2017 laillinen, mikä riippuu siitä, toteutettiinkö kyseinen toimenpide, kun sitä tarkastellaan Dublin III -asetuksen 29 artiklan valossa, sille asetetussa määräajassa.
- 13 Unionin tuomioistuin nimittäin on asiassa Shiri (C-201/16, ECLI:EU:C:2017:805) 25.10.2017 antamassaan tuomiossa todennut tämän osalta, että jo kyseisen säännöksen sanamuodosta ilmenee, että siinä säädetään vastuun siirtymisestä suoraan lain nojalla pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle ja että tällainen siirtyminen ei edellytä vastuussa olevan jäsenvaltion toimia (30 kohta). Jos hakijaa ei ole siirrolle asetetun määräajan kuluessa siirretty pyynnön esittäneestä jäsenvaltiosta

hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon, seuraa vastuun siirtyminen suoraan lain nojalla jälkimmäiseltä jäsenvaltiolta ensin mainitulle (39 kohta), jolloin siirrolle asetettu määräaika voi päättyä myös siirtopäätöksen tekemisen jälkeen (42 kohta). Tällaisessa tilanteessa pyynnön esittävän jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät voi siirtää asianomaista henkilöä toiseen jäsenvaltioon vaan niiden on sitä vastoin ryhdyttävä viran puolesta tarpeellisiin toimenpiteisiin ensimmäisen jäsenvaltion vastuun tunnustamiseksi ja aloitettava viipymättä kyseisen henkilön esittämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkiminen (43 kohta).

- 14 Käsiteltävässä asiassa pyynnön saaneen jäsenvaltion (Italia) vastauksen antamiselle asetettu kahden kuukauden määräaika alkoi kulua 1.3.2017 päivätyn vastaanottopyynnön saapumisesta Dublin III -asetuksen 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Koska toimivaltaiset Italian viranomaiset eivät vastanneet vastaanottopyyntöön tämän määräajan kuluessa, Italiasta tuli määräajan päätyttyä hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio Dublin III -asetuksen 22 artiklan 7 kohdassa tarkoitetun hyväksymisolettaman (hiljainen hyväksyntä) nojalla. Tämä ajankohta puolestaan käynnisti, koska millään oikeussuojakeinolla ei ollut lykkäävää vaikutusta, siirrolle asetetun kuuden kuukauden määräajan kulumisen Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Tämä oli kiistattomasti asian laita 2.5.2017, joten kyseinen siirrolle asetettu määräaika päättyi 2.11.2017.
- 15 Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä kuitenkin säädetään, että tätä määräaika ”voidaan jatkaa enintään yhteen vuoteen”, jos siirtoa ei voida suorittaa asianomaisen henkilön vangitsemisen vuoksi.
- 16 Jotta siirrolle asetettua määräaika voidaan tämän säännöksen nojalla jatkaa, on riittävää, että pyynnön esittänyt jäsenvaltio ilmoittaa ennen siirrolle asetetun kuuden kuukauden määräajan päättymistä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevalle jäsenvaltiolle siitä, että asianomainen henkilö on vangittu, ja ilmoittaa samalla siirron uuden määräajan (vastaavasti tuomio 19.3.2019, Abubacarr Jawo, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, 75 kohta).
- 17 Revision-valituksessa esitetyillä argumenteilla pyritään vetoamaan siihen, että siirrolle asetettu määräaika oli jo kulunut, kun maastapoistaminen (siirto) Italiaan toteutettiin 6.12.2017. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan se, voidaanko tämä näkemys hyväksyä, edellyttää ensin sen kysymyksen selvittämistä, tarkoitetaanko Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeellä mainitulla ”vangitsemisellä” (jota ei ole määritelty tarkemmin kyseisessä asetuksessa) myös sellaista tilannetta, että asianomainen henkilö on tuomioistuimen lailliseksi toteamalla määräyksellä vastoin tahtoaan tai tahdostaan riippumatta hoidettavana sairaalan psykiatrisella osastolla psyykkisen sairauden vuoksi.
- 18 Tämän päätelmän puolesta voisi puhua se, että tällainen sairaalahoitoon määrääminen on asianomaisen henkilön tahdosta riippumaton vapaudenriisto,

jonka tuomioistuin on todennut lailliseksi ja joka pääosin joka tapauksessa estää toimivaltaista viranomaista ryhtymästä siirron edellyttämiin toimenpiteisiin samalla tavalla kuin siinä tapauksessa, että tuomioistuin on esimerkiksi määrännyt vangitsemisesta (tutkintavankeus, vankeusrangaistus) rikosoikeudellisen menettelyn yhteydessä.

- 19 Kielteistä vastausta voitaisiin Verwaltungsgerichtshofin mukaan kuitenkin perustella sillä, että ”tahdosta riippumaton sairaalahoito”, josta säädetään UbG:n 8 §:ssä ja sitä seuraavissa säännöksissä, on ensisijaisesti lääketieteellinen toimenpide, jonka tuomioistuin yksinomaan toteaa lailliseksi. Vaikuttaa siltä, että käsite ”vangitseminen” (ks. myös englanninkielisen version ”imprisonment” ja ranskankielisen version ”emprisonnement”) ei (välttämättä) kata tällaista tilannetta.
- 20 Ennen kaikkea on kuitenkin pidettävä mielessä, että juuri vakavat sairaudet, jotka aluksi estävät siirron hakemuksen käsittelystä vastuussa olevalle jäsenvaltiolle (siirto ei ole – kuten käsiteltävässä asiassa – mahdollinen edes lääkärin seurannassa tai muilla ehdoilla), eivät ole pätevä peruste siirrolle asetetun määräajan jatkamiselle Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan mukaan. Siinä tapauksessa, että asianomaisen henkilön terveydentila estää pyynnön esittänyttä jäsenvaltiota ryhtymästä hänen siirtoonsa ennen Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa säädetyn kuuden kuukauden määräajan päättymistä, hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio vapautuu joka tapauksessa velvollisuudestaan ottaa asianomainen vastaan kuuden kuukauden määräajassa, ja tämä velvollisuus siirtyy näin ensin mainitulle jäsenvaltiolle kyseisen artiklan 2 kohdan mukaisesti (ks. vastaavasti esim. tuomio 16.2.2017, C.K. ym., C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127, 89 kohta).
- 21 Säilöönottoa sairaalan psykiatrisella osastolla ei siis voitaisi pitää ”vangitsemisenä”, ja sitä olisi näin ollen arvioitava kuten muuta sairaalahoitoa, joka estää mahdollisuuden matkustaa.
- 22 Jos unionin tuomioistuin kuitenkin päätyy siihen lopputulokseen, että säilöönottoa sairaalan psykiatrisella osastolla on käsiteltävässä asiassa pidettävä Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettuna ”vangitsemisenä”, olisi Verwaltungsgerichtshofin näkemyksen mukaan ratkaistava myös kysymys siitä, missä määrin siirron määräaika silloin voidaan käytännössä jatkaa. Tältä osin Verwaltungsgerichtshof katsoo, että asianomainen henkilö voi vedota myös määräajan virheelliseen laskemiseen.
- 23 Kyseisen säännöksen sanamuodon mukaan ”vangitsemisen” ja määräajan noudattamatta jättämisen välillä on oltava syy-yhteys, ja tällöin määräaika voidaan jatkaa ”enintään yhteen vuoteen”. Ilmaisun ”enintään” käyttämisestä ilmenee, että yhden vuoden määräaika ei ole aina ratkaiseva.
- 24 Tämän perusteella vaikuttaa siltä, että siirron määräajan jatkamisen pituus riippuu konkreettisen tapauksen olosuhteista, ja tältä osin pääasiallisina kriteereinä on

Verwaltungsgerichtshofin mukaan tarkasteltava joko ”vangitsemisen” tosiasiallista kestoa (käsiteltävässä tapauksessa 30 päivää eli 6.10.–4.11.2017) tai sen oletettua kestoa sillä hetkellä, kun ”vangitsemista” koskeva ilmoitus toimitetaan pyynnön vastaanottavalle jäsenvaltiolle asetuksen (EY) N:o 1560/2003 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti (käsiteltävässä tapauksessa 43 päivää eli 6.10.–17.11.2017), johon tarvittaessa lisätään kulloinkin kohtuullinen määräaika siirron uudelleen järjestämiseksi. Tämän määräajan laskemisen kannalta ratkaisevana voidaan pitää asetuksen (EY) N:o 1560/2003 9 artiklan 1a kohdassa mainittua kahden viikon enimmäismääräaika.

- 25 Unionin tuomioistuin on edellä mainitun tuomion Abubacarr Jawo (C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) 75 kohdassa – sellaisen tilanteen osalta, että asianomainen henkilö on paennut viranomaisia – todennut, että Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan toista virkettä on tulkittava siten, että siirrolle asetetun määräajan jatkamiseksi enintään 18 kuukauteen on riittävä, että pyynnön esittänyt jäsenvaltio ilmoittaa ennen siirrolle asetetun kuuden kuukauden määräajan päättymistä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevalle jäsenvaltiolle siitä, että asianomainen henkilö on paennut viranomaisia, ja ilmoittaa samalla siirron uuden määräajan.
- 26 Tämä voitaisiin unionin tuomioistuimen tässä yhteydessä esiin tuomien käytännön ongelmien valossa ymmärtää siten, että pyynnön esittänyt jäsenvaltio voi ”vapaasti” asettaa uuden määräajan – kuitenkin enintään 18 kuukautta – siirron toteuttamiseksi, jos asianomainen henkilö on paennut viranomaisia. Mahdollisesti ei voida pitää poissuljettuna, että sama pätee soveltuvin osin vangitsemistilanteeseen. Dublin III -asetuksen 29 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä kuitenkin asetetaan ”vangitsemiseen” liittyvän määräajan jatkamisen edellytykseksi se, että siirtoa ei voida suorittaa asianomaisen henkilön vangitsemisen ”vuoksi”, kun taas määräaika voidaan säännöksen sanamuodon mukaan jatkaa enintään 18 kuukauteen, jos asianomainen henkilö on ”paennut viranomaisia” (eikä pakomatkan kestosta yleensä ole mitään tietoa).
- 27 Tämä erilainen sanamuoto johtaa ”vangitsemiseen” liittyvän määräajan jatkamisen osalta edellä (23 ja 24 kohta) esitettyyn tarkasteluun, jonka mukaan vaadittava syy-yhteys puoltaa sitä, että ”vangitsemisen” tosiasiallinen kesto on ratkaiseva, kun taas sen ilmoituksen osalta, joka on joka tapauksessa toimitettava vastuussa olevalle jäsenvaltiolle asetuksen (EY) N:o 1560/2003 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla, merkitystä voi olla myös ”vangitsemisen” arvioitavissa olevalla kokonaiskestolla ilmoituksen tekohetkellä.
- 28 Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, on asian ratkaisemisen kannalta joka tapauksessa tarpeen selvittää toisessa kysymyksessä esitetty problematiikka, eikä myöskään unionin oikeuden asianmukainen soveltaminen vaikuta niin ilmeiseltä, ettei se jätä tilaa vähäisellekään perustellulle epäilylle. Unionin tuomioistuimelle esitetään näin ollen SEUT 267 nojalla

ennakkoratkaisupyynnön alussa mainitut kysymykset ennakkoratkaisun antamista varten.

TYÖASIAKIRJA